

Rut și Estera

Sabat după-amiază

De memorat:

„Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui. Și împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera s-a apropiat și a atins vârful toiagului.” (Estera 5:2).

Săptămâna aceasta continuăm să studiem istorisirile care prefigurează evenimentele finale ale pământului. Folosind situații și oameni din viața reală, Dumnezeu ne ajută să vedem lucrurile din perspectiva Sa și să înțelegem cum să interpretăm profețiile ulterioare, care sunt date pentru a ne întări credința. Atenția noastră se îndreaptă către două femei importante, ale căror istorii de viață au atins inimile a nenumărate generații: Rut și Estera. Una este o văduvă depusată care își redobândește speranța după ce îl întâlnește pe bunul Boaz, ruda ei răscumpărătoare. Căsătoria lor a ajuns o povestire preferată a creștinilor, datorită modului în care reflectă dragostea lui Hristos pentru noi. Cealaltă femeie este o tânără care trăiește într-o țară străină și care află despre un complot de distrugere a poporului ei și se trezește aruncată pe scena principală a dramei care se desfășoară pentru salvarea acestuia.

În profeție, o femeie este un simbol puternic al bisericii lui Dumnezeu, ceea ce face lumină asupra modului în care Dumnezeu Se raportează la poporul Său. Să analizăm relatările biblice despre aceste două femei, ale căror circumstanțe de viață au fost imortalizate în Cuvântul lui Dumnezeu, și să încercăm să extragem ce lecții putem din experiențele lor!

Duminică, 8 iunie

Foamete în „casa pâinii”

Cei care critică credința creștină au folosit adesea realitatea crudă a vieții în această lume drept o dovadă că Dumnezeu: (a) nu există, (b) nu are puterea de a interveni atunci când se întâmplă lucruri rele sau (c) nu-I pasă când suferim. Dar multe dintre relatările din Biblie oferă dovezi că niciuna dintre aceste ipoteze nu este corectă. Într-adevăr, Dumnezeu lasă omenirea să culegă consecințele răzvrătirii față de El.

Dar, fără să ne încalce libertatea voinței, El este mereu prezent, acționează în istoria omenirii și ne aduce tot mai aproape de rezolvarea finală a păcatului și suferinței. Istoria lui Rut ne oferă un astfel de exemplu.

1. Studiază Rut 1:1-5. Care au fost necazurile lui Naomi și Rut și din ce cauză? Cum reflectă acestea situația curentă a omenirii?

Rut 1:1-5

¹ Pe vremea judecătorilor, a fost o foamete în țară. Un om din Betleemul lui Iuda a plecat cu nevasta sa și cu cei doi fii ai lui, să locuiască pentru o vreme în țara Moabului.

² Numele omului aceuia era Elimelec, numele nevastei lui era Naomi, și cei doi fii ai lui se numeau Mahlon și Chilion: erau efratiți, din Betleemul lui Iuda. Ajungând în țara Moabului, și-au așezat locuința acolo.

³ Elimelec, bărbatul Naomei, a murit, și ea a rămas cu cei doi fii ai ei.

⁴ Ei și-au luat neveste moabite. Una se numea Orpa, și cealaltă Rut, și au locuit acolo aproape zece ani.

⁵ Mahlon și Chilion au murit și ei amândoi, și Naomi a rămas fără cei doi fii ai ei și fără bărbat.

Primele cuvinte ale acestui episod istoric conțin o ironie: Betleemul, un oraș al cărui nume înseamnă „casa pâinii”, fusese lovit de foamete. Ne amintim de belșugul din Eden, unde Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină” (Geneza 2:16). Oamenii și-au început existența în belșug, sub grija unui Creator generos, dar apoi au dat la schimb rolul de îngrijitori ai creației pe statutul de sclavi ai păcatului. „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea”, i-a spus Dumnezeu lui Adam (Geneza 3:19).

Asemenea lui Naomi, am fost deposezați de moștenirea pe care Dumnezeu a plănuț-o inițial pentru noi, iar viața noastră a devenit un chin. Edenul ne-a fost dat ca un dar, însă nu necondiționat: oamenii erau liberi să se revolte, dar trebuiau să își asume responsabilitatea pentru propria bunăstare. Inițial, trebuia să „supunem” binecuvântării lui Dumnezeu întreaga lume necăzută, dar acum ne confruntăm cu sarcina de a supune o lume căzută. Faptul că ființele umane egoiste concurează pentru resurse limitate duce la multă durere.

Tragedia este de nedescris: pământul încă rodește din belșug, o mărturie puternică a iubirii lui Dumnezeu. Dar între lăcomia umană și distrugerile cauzate de păcat, lumea pare uneori să ne supună ea pe noi

mai mult decât o supunem noi pe ea. Într-o zi însă, toate acestea se vor sfârși.

Chiar și după 6.000 de ani de păcat și de moarte, cum mai dă dovadă încă pământul de minunile iubirii și puterii creatoare a lui Dumnezeu?

Luni, 9 iunie

Rut și Boaz

Naomi a cerut ca numele ei să fie schimbat în „Mara”, din cauza amărăciunii care îi cuprinsese viața (vezi Rut 1:20). Relația noastră cu Creatorul a fost iremediabil afectată de păcat, ceea ce ne obligă să trăim în sărăcie spirituală. Perspectivile noastre sunt sumbre și ne petrecem viața culegând ce putem de la marginea câmpului, trăind din resturile de bucurie care se mai pot găsi într-o lume distrusă. Dar totul se schimbă când descoperim un lucru extraordinar: că Dumnezeu nu ne-a uitat.

2. De ce pasajul din Rut 2:5-20 este un moment important în narațiune? De ce era o veste foarte bună că Naomi aflase identitatea binefăcătorului lor?

Rut 2:5-20

⁵ Și Boaz a zis slujitorului însărcinat cu privegherea secerătorilor: „A cui este tânăra aceasta?”

⁶ Slujitorul însărcinat cu privegherea secerătorilor a răspuns: „Este o tânără moabită, care s-a întors cu Naomi din țara Moabului.

⁷ Ea a zis: „Dă-mi voie să strâng și să culeg spice dintre snopi, rămase pe urma secerătorilor.” Și de azi dimineață, de când a venit, a stat în picioare până acum și nu s-a odihnit decât o clipă în casă.”

⁸ Boaz a zis către Rut: „Ascultă, fiică, să nu te duci să culegi spice în alt ogor; să nu te depărtezi de aici și rămâi cu slujnicele mele.

⁹ Uită-te unde vor secera pe câmp și du-te după ele. Am poruncit slugilor mele să nu se atingă de tine. Și când îți va fi sete, să te duci la vase și să bei din ce vor scoate slugile.”

¹⁰ Atunci ea s-a aruncat cu fața la pământ și i-a zis: „Cum am căpătat eu trecere înaintea ta, ca să te îngrijești de mine, o străină?”

¹¹ Boaz i-a răspuns: „Mi s-a spus tot ce ai făcut pentru soacra ta, de la moartea bărbatului tău, și cum ai părăsit pe tatăl tău și pe mama ta și țara în care te-ai născut, ca să mergi la un popor pe care nu-l cunoșteai mai înainte.

¹² Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut, și plata să-ți fie deplină din partea Domnului Dumnezeu lui Israel sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!”

¹³ Și ea a zis: „O! Să capăt trecere înaintea ta, domnul meu! Căci tu m-ai mângâiat, și vorbele tale au mers la inima slujnicei tale. Și totuși eu nu sunt nici măcar ca una din slujnicele tale.”

¹⁴ La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pâine și înmoaie-ți bucată în oțet.” Ea a șezut lângă secerători. I-au dat grăunțe prăjite; a mâncat și s-a saturat, și ce a rămas a strâns.

¹⁵ Apoi s-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsați-o să culeagă spice și între snopi și să n-o opriți;

¹⁶ și chiar voi să-i scoateți din snopi câteva spice; s-o lăsați să culeagă spice și să n-o înfrunțați.”

¹⁷ Ea a cules spice de pe câmp până seara și a bătut ce culesese. A ieșit aproape o efă de orz.

¹⁸ A luat-o și a intrat în cetate, și soacra sa a văzut ce culesese. Rut a scos și rămășițele de la prânz și i le-a dat.

¹⁹ Soacra sa i-a zis: „Unde ai cules astăzi spice și unde ai muncit? Binecuvântat să fie cel ce s-a îngrijit de tine!” Și Rut a spus soacrei sale la cine muncise: „Omul la care am muncit azi”, a zis ea, „se numește Boaz.”

²⁰ Naomi a zis nurorii sale: „Să fie binecuvântat de Domnul, care este plin de îndurare pentru cei vii, cum a fost și pentru cei ce au murit. Omul acesta este rudă cu noi”, i-a mai spus Naomi, „este din cei ce au drept de răscumpărare asupra noastră.”

Naomi nu putea intra în posesia pământului soțului ei, Elimelec, fără să obțină ajutor din partea familiei soțului ei. Ea spera ca Rut să se căsătorească cu o rudă apropiată a soțului ei decedat și să dea naștere unui copil în numele lui Elimelec. Dumnezeu stabilise prevederi în Israel prin care oamenii să își revendice moștenirea în Țara Promisă: era nevoie ca o rudă apropiată să răscumpere moștenirea lui Elimelec. Boaz nu era doar un fermier amabil; el era o rudă a lui Elimelec care putea răscumpăra pământul. Descoperirea că Boaz nu era doar bun la inimă și generos, ci și o *rudă* era cea mai bună veste posibilă: sărăcia în care trăiau aceste două femei nu trebuia să dureze pentru totdeauna.

Creștinii au înțeles de mult că Boaz este un simbol al lui Hristos, care nu este doar Creatorul nostru, ci a ales să devină ruda noastră – o ființă umană reală, în carne și oase, motiv pentru care, printre altele, S-a numit mereu „Fiul omului” (Matei 12:8; Marcu 8:31; Luca 22:22; Ioan 3:14).

Prea mulți oameni se gândesc la Dumnezeu în termeni riguroși: dacă bifăm toate căsuțele care trebuie dintr-un inventar moral, poate că o să ne lase să intrăm în cer, dar o să ne poarte pică, fiindcă ne-am strecurat înăuntru pe baza unui detaliu tehnic. Imaginea lui Hristos transmisă prin intermediul lui Boaz anulează complet astfel de idei. Dumnezeu nu numai că ne observă, dar, în ciuda sărăciei noastre spirituale profunde, ne dorește ca mireasă a Sa.

Încearcă să cuprinzi cu mintea nu numai faptul că Creatorul a devenit parte din propria creație, ci și că a murit pentru ea. Cum ar trebui să influențeze acest adevăr uimitor modul în care ne percepem propria existență?

Marți, 10 iunie

Boaz ca răscumpărător

Boaz se îndrăgostește de Rut și vrea să se căsătorească cu ea, dar există un obstacol important: există o rudă mai apropiată care își putea revendica drepturile asupra femeii și a pământului. Dacă Îl considerăm pe Boaz un simbol al lui Hristos, această situație poate dezvălui o miză a marii lupte. Domnul Hristos ne iubește, dar există o „rudă mai apropiată” care își revendică și ea presupusele drepturi asupra noastră: Satana.

3. Ce transmit pasajele din Iov 1:6-11; Matei 4:8,9; Iuda 9; Luca 22:31 despre revendicările lui Satana asupra omenirii?

Iov 1:6-11

⁶ Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor.

⁷ Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el.”

⁸ Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”

⁹ Și Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?”

¹⁰ Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acoperă țara.

¹¹ Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”

Matei 4:8,9

⁸ Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis:

⁹ „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.”

Iuda 9

⁹ Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!”

Luca 22:31

³¹ Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul.

La consiliul ceresc, Satana I-a spus lui Dumnezeu că venise de la „cutreierarea pământului” (Iov 1:7), iar când Dumnezeu l-a întrebat dacă îl observase pe neprihănitul Iov, Satana l-a revendicat ca pe unul dintre ai lui, sugerând că inima lui Iov nu aparținea *cu adevărat* lui Dumnezeu: „Iov Te urmează cu adevărat doar pentru că ești bun cu el. Nu mai fi bun cu el și o vezi spre cine se îndreaptă cu adevărat loialitatea lui Iov!”

În Epistola lui Iuda avem o scurtă referire la o relatare bine cunoscută în Israel: după ce a fost îngropat de Dumnezeu (Deuteronomul 34:6), Moise avea să fie înviat. Deși nu știm detaliile, textul sugerează că Satana avea oarecare pretenții asupra trupului lui Moise. „Pentru prima dată, Domnul Hristos era pe punctul de a-i da viață unui mort. Când Prințul Vieții și ființele luminii s-au apropiat de mormânt, Satana s-a alarmat că își pierde stăpânirea. Cu îngerii lui răi, s-a ridicat să conteste invazia pe teritoriul pe care îl revendica el. [...] Satana susținea că nici măcar Moise nu fusese în stare să țină legea lui Dumnezeu, că își atribuisese cinstea cuvenită Domnului – același păcat care dusesese la alungarea lui Satana din cer – și că, prin acea abatere, Moise ajunsese sub stăpânirea lui” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 478). Evident, Domnul Hristos a combătut afirmația lui Satana, iar Moise a fost înviat (vezi Matei 17:3).

În Rut 4:1-12, Boaz merge la poarta Betleemului – cetatea în care Hristos a intrat în lumea noastră ca ruda noastră apropiată. Bătrânii se adună și, în cele din urmă, o sanda (un simbol al proprietății) este dată la schimb. La poarta cetății se judecau diverse situații – o scenă care simbolizează judecata. Reflectă scena judecării din Daniel 7:13,14,22,26,27. Nu trebuie să ratăm acest aspect critic: judecata este

în „favoarea sfinților” (EDCR), dar numai pentru că Hristos a plătit prețul pentru noi, la fel cum a făcut Boaz pentru mireasa lui.

Miercuri, 11 iunie

Haman și Satana

În istoria Esterei, îl întâlnim pe Haman, care este însetat de statut și putere. El primește un rang important în imperiu, mai presus de toate celelalte căpetenii (Estera 3:1).

Dacă citim **Ezechiel 28:11-15** și **Isaia 14:12-15**, pasaje care fac trimitere la Lucifer, putem găsi unele asemănări cu Haman, un oponent malefic al poporului ales care refuză să se supună supremației lui Dumnezeu.

Ezechiel 28:11-15

¹¹ Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

¹² „Fiul omului, fă un cântec de jale asupra împăratului Tirului și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe.

¹³ Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu crisolit, cu onix, cu jasp, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.

¹⁴ Erai un heruvim ocrotitor cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.

¹⁵ Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.

Isaia 14:12-15

¹² Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!

¹³ Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei,

¹⁴ mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt.”

¹⁵ Dar ai fost aruncat în Locuința morților, în adâncimile mormântului!

Intențiile generale ale lui Satana se dezvăluie în relatarea ispitirii lui Hristos, când Îl duce pe Domnul Isus pe un munte înalt pentru a-I arăta împărățiile lumii (Matei 4:8-11). Hristos, după cum am văzut, a venit

să răscumpere lumea și să o revendice – și a făcut-o ca unul dintre noi. Isus este ruda noastră răscumpărătoare și, desigur, prețul pe care l-a plătit pentru a răscumpăra lumea a fost extrem de mare.

În cartea Apocalipsa vedem că dorința lui Satana de putere și închinare duce această lume la criza ei finală. Amăgirile lui conving lumea să se „mire” și să urmeze fiara (Apocalipsa 13:3,4), cu câteva excepții notabile, care refuză să i se închine. În cazul acestor oameni, el recurge la forță.

Haman observă că Mardoheu – unul dintre oamenii aleși de Dumnezeu – nu i se supune și nu îi recunoaște presupusul drept la a primi „închinare”. El s-a „umplut de mânie” (Eстера 3:5,6) și a hotărât să elimine tot poporul lui Mardoheu de pe fața pământului.

4. Ce elemente comune găsești în pasajele din Eстера 3:1-14; Apocalipsa 12:14-17 și 13:15? Prin ce se aseamănă descrierea făcută de Ioan bisericii rămășiței lui Dumnezeu cu descrierea făcută de Haman poporului lui Dumnezeu?

Eстера 3:1-14

¹ După aceste lucruri, împăratul Ahașveroș a ridicat la putere pe Haman, fiul lui Hamedata, agaghitul. L-a ridicat în cinste și a pus scaunul lui mai presus de scaunele tuturor căpeteniilor care erau lângă el.

² Toți slujitorii împăratului care stăteau la poarta împăratului plecau genunchiul și se închinau înaintea lui Haman, căci așa era porunca împăratului cu privire la el. Dar Mardoheu nu-și pleca genunchiul și nu se închina.

³ Și slujitorii împăratului care stăteau la poarta împăratului au zis lui Mardoheu: „Pentru ce calci porunca împăratului?”

⁴ Fiindcă ei îi spuneau în fiecare zi lucrul acesta, și el nu-i asculta, l-au spus lui Haman ca să vadă dacă Mardoheu are să se țină de hotărârea lui; căci el spusese că este iudeu.

⁵ Și Haman a văzut că Mardoheu nu-și pleca genunchiul și nu se închina înaintea lui. S-a umplut de mânie;

⁶ dar a crezut prea puțin pentru el să pună mâna numai pe Mardoheu, căci i se spusese din ce popor era Mardoheu, și a voit să nimicească pe poporul lui Mardoheu, pe toți iudeii care se aflau în toată împărăția lui Ahașveroș.

⁷ În luna întâi, adică luna Nisan, în al doisprezecelea an al împăratului Ahașveroș, au aruncat Pur, adică sorțul, înaintea lui Haman, pentru fiecare zi și pentru fiecare lună, până în luna a douăsprezecea, adică luna Adar.

⁸ Atunci Haman a zis împăratului Ahașveroș: „În toate ținuturile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi deosebite de ale tuturor popoarelor și nu ține legile împăratului. Nu este în folosul împăratului să-l lase liniștit.

⁹ Dacă împăratul găsește cu cale, să se scrie o poruncă pentru ca ei să fie nimiciți, și eu voi cântări zece mii de talanți de argint în mâinile slujbașilor, ca să-i ducă în vistieria împăratului.”

¹⁰ Împăratul și-a scos inelul din deget și l-a dat lui Haman, fiul lui Hamedata, agaghitul, vrăjmașul iudeilor.

¹¹ Și împăratul a zis lui Haman: „Îți dăruiesc și argintul și pe poporul acesta; fă cu el ce vei voi.”

¹² Logofetii împăratului au fost chemați în a treisprezecea zi a lunii întâi și au scris în totul cum a poruncit Haman mai marilor oștirii, dregătorilor fiecărui ținut și căpeteniilor fiecărui popor, fiecărui ținut după scrierea lui și fiecărui popor după limba lui. Au scris în numele împăratului Ahașveroș și au pecetluit scrisorile cu inelul împăratului.

¹³ Scrisorile au fost trimise prin alergători în toate ținuturile împăratului, ca să nimicească, să omoare și să piardă pe toți iudeii, tineri și bătrâni, prunci și femei, și anume într-o singură zi, în ziua a treisprezecea a lunii a douăsprezecea, adică luna Adar, și să li se prade averile.

¹⁴ Aceste scrisori cuprindeau porunca împăratului, care trebuia vestită în fiecare ținut, și îndemneau pe toate popoarele să fie gata pentru ziua aceea.

Apocalipsa 12:14-17

¹⁴ Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.

¹⁵ Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul.

¹⁶ Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

¹⁷ Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.

Apocalipsa 13:15

¹⁵ I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

Diavolul revendică această lume, dar prezența oamenilor care îi rămân loiali lui Dumnezeu – care păzesc poruncile Lui – infirmă pretenția lui la supremație totală. „Atunci când Sabatul va deveni punctul special de dispută în întreaga creștinătate, refuzul persistent al unei mici minorități de a ceda cererii generale o va transforma în obiect al oprobriului universal” (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 22 februarie 1910).

Gândește-te la lucrurile „mici” care îți pun credința la încercare acum. Dacă faci compromisuri cu privire la aceste „lucruri mici”, cum te vei descurca atunci când va veni testul cel mare?

Joi, 12 iunie

„Pentru o vreme ca aceasta”

Există o tendință nefericită în rândul unor creștini de a insista asupra aspectelor complicate din profeția biblică. Vedem că ne așteaptă vremuri grele, iar studiul profeției poate ajunge să se bazeze pe frică, să fie concentrat pe dificultăți, nu pe finalul promis al istoriei. Deși Dumnezeu nu face ca viitorul să pară mai bun decât este și este sincer cu privire la evenimentele care vor avea loc de acum și până la încheierea marii lupte, este important să citim întotdeauna relatarea până la capăt.

Dumnezeu dezvăluie adevărul despre dezastrul creat de răzvrătirea noastră și ne arată consecințele. Dar apoi ne oferă speranță. Unii au privit cu frică la previziunile unei crize finale – „vremea strâmtorării lui Iacov”. Fără îndoială, momentele finale nu vor fi ușoare pentru poporul lui Dumnezeu. Dar, așa cum putem avea încredere în prezicerea unor vremuri grele, putem avea încredere și în promisiunea că vom fi salvați.

În Apocalipsa 12, diavolul o urmărește pe mireasa lui Hristos cu ură și dorință de răzbunare, dar Dumnezeu intervine pentru a o salva. Estera este o împărăteasă frumoasă care joacă un rol central în această dramă, iar Dumnezeu o folosește într-un mod decisiv pentru a-Și salva poporul.

5. Ce lecții putem extrage din Estera 4:13,14; 5:1-3 și 9:20-28 cu privire la situația noastră dificilă din ultimele momente ale istoriei pământului?

Estera 4:13,14

¹³ Mardoheu a trimis următorul răspuns Esterei: „Să nu-ți închipui că numai tu vei scăpa dintre toți iudeii, pentru că ești în casa împăratului.

¹⁴ Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?”

Estera 5:1-3

¹ A treia zi, Estera s-a îmbrăcat cu hainele împărătești și a venit în curtea dinăuntru a casei împăratului, înaintea casei împăratului. Împăratul ședea pe scaunul lui împărătesc în casa împărătească, în fața ușii casei.

² Când a văzut împăratul pe împărăteasa Estera în picioare în curte, ea a căpătat trecere înaintea lui. Și împăratul a întins Esterei toiagul împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera s-a apropiat și a atins vârful toiagului.

³ Împăratul i-a zis: „Ce ai tu, împărăteasă Estero, și ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da.”

Estera 9:20-28

²⁰ Mardoheu a scris aceste lucruri și a trimis scrisori tuturor iudeilor din toate ținuturile împăratului Ahașveroș, de aproape și din depărtare.

²¹ Le porunca să prăznuiască în fiecare an ziua a paisprezecea și a cincisprezecea a lunii Adar,

²² ca zile în care căpătaseră odihnă scăpând de vrăjmașii lor. Le-a poruncit să prăznuiască luna în care întristarea lor se prefăcuse în bucurie, și jalea lor, în zi de sărbătoare, și să facă din aceste zile niște zile de ospăț și de bucurie, când să-și trimită daruri de mâncare unii altora și să împartă daruri celor lipsiți.

²³ Iudeii s-au îndatorat să facă ceea ce și începuseră să facă și ce le scrisese Mardoheu.

²⁴ Căci Haman, fiul lui Hamedata, agaghitul, vrăjmașul tuturor iudeilor, făcuse planul să-i piardă și aruncase Pur, adică sorțul, ca să-i omoare și să-i nimicească.

²⁵ Dar Estera, venind înaintea împăratului, împăratul a poruncit în scris să întoarcă asupra capului lui Haman planul cel rău pe care-l făcuse împotriva iudeilor și să-l spânzure pe lemn, pe el și pe fiii lui.

²⁶ De aceea zilele acestea s-au numit Purim, de la numirea Pur. Potrivit cu tot cuprinsul acestei scrisori, potrivit cu cele ce văzuseră ei înșiși și potrivit cu cele ce li se întâmplaseră,

²⁷ iudeii au luat pentru ei, pentru sămânța lor și pentru toți cei ce se vor lipi de ei hotărârea și îndatorirea neschimbătoare ca să

prăznuiască în fiecare an aceste două zile, în felul rânduit și la vremea hotărâtă.

²⁸ Zilele acestea trebuiau să fie pomenite și prăznuite din neam în neam, în fiecare familie, în fiecare ținut și în fiecare cetate. Și zilele acestea Purim nu trebuiau desființate niciodată din mijlocul iudeilor, nici să se șteargă aducerea aminte de ele printre urmașii lor.

Dumnezeu a ridicat biserica rămășiței pentru un moment anume din istorie. Când cele 1.260 de zile din Evul Mediu se apropiau de sfârșit, Dumnezeu Și-a scos mireasa din ascunzătoare (compară cu Apocalipsa 12:14) pentru a transmite lumii mesajul final al harului Său: cele trei solii îngerești. Suntem aici „pentru o vreme ca aceasta” (Estera 4:14).

Estera a descoperit că nu era singură în fața persecuției dezlănțuite de Haman asupra poporului ei: ea a căpătat bunăvoința împăratului, iar poporul ei a fost în cele din urmă salvat. Nici *noi* nu suntem singuri când intrăm în momentele finale ale istoriei pământului – Împăratul este de partea noastră, iar poporul lui Dumnezeu va fi și el salvat.

Totul s-a sfârșit cu bine, cel puțin în această istorie, pentru poporul lui Dumnezeu. Totuși nu întotdeauna se întâmplă așa, nu crezi? De ce, atunci, trebuie să avem întotdeauna o viziune pe termen lung asupra lucrurilor, pentru a ne păstra speranța pe care o avem în Hristos?

Vineri, 13 iunie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, cap. 59

„Satana va stârni indignarea împotriva minorității care refuză să accepte obiceiurile și tradițiile larg răspândite. Bărbați cu răspundere și cu renume se vor uni cu nelegiuirii și cu oamenii de nimic pentru a se sfătui împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația se vor uni pentru a-i acoperi cu rușine. Conducătorii prigonitori, pastori și membri ai bisericii vor complota împotriva lor. Cu glasul și condeiful, prin lăudăroșenii, prin amenințări și prin batjocuri, vor căuta să le doboare credința. Prin prezentări mincinoase și prin apeluri pline de mândrie, oamenii vor stârni patimile oamenilor. Neavând un «așa zic Scripturile» împotriva apărătorilor Sabatului biblic, vor recurge la măsuri apăsătoare pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitatea și dominația, legiuitorii vor da curs cererii de a exista legi duminicale. Dar aceia care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o

instituție care nesocotește un precept al Decalogului. Pe acest câmp de bătaie se va desfășura ultimul mare conflict în lupta dintre adevăr și rătăcire. Dar noi nu suntem lăsați în nesiguranță cu privire la deznodământ. Astăzi, ca în zilele Esterei și ale lui Mardoheu, Domnul Își va apăra adevărul și poporul” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 605-606).

Zilnic: Geneza 46 – Exodul 2; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 24

De ce a zis Israel: „Acum pot să mor”?

Unde a locuit poporul egiptean în ultima perioadă a foametei?

Cum l-a binecuvântat Iacov pe Iosif?

Din ce cauză evreii aveau viața amară?

Ce făcea Pavel dacă vreodată zelul lui pe calea datoriei începea să slăbească?